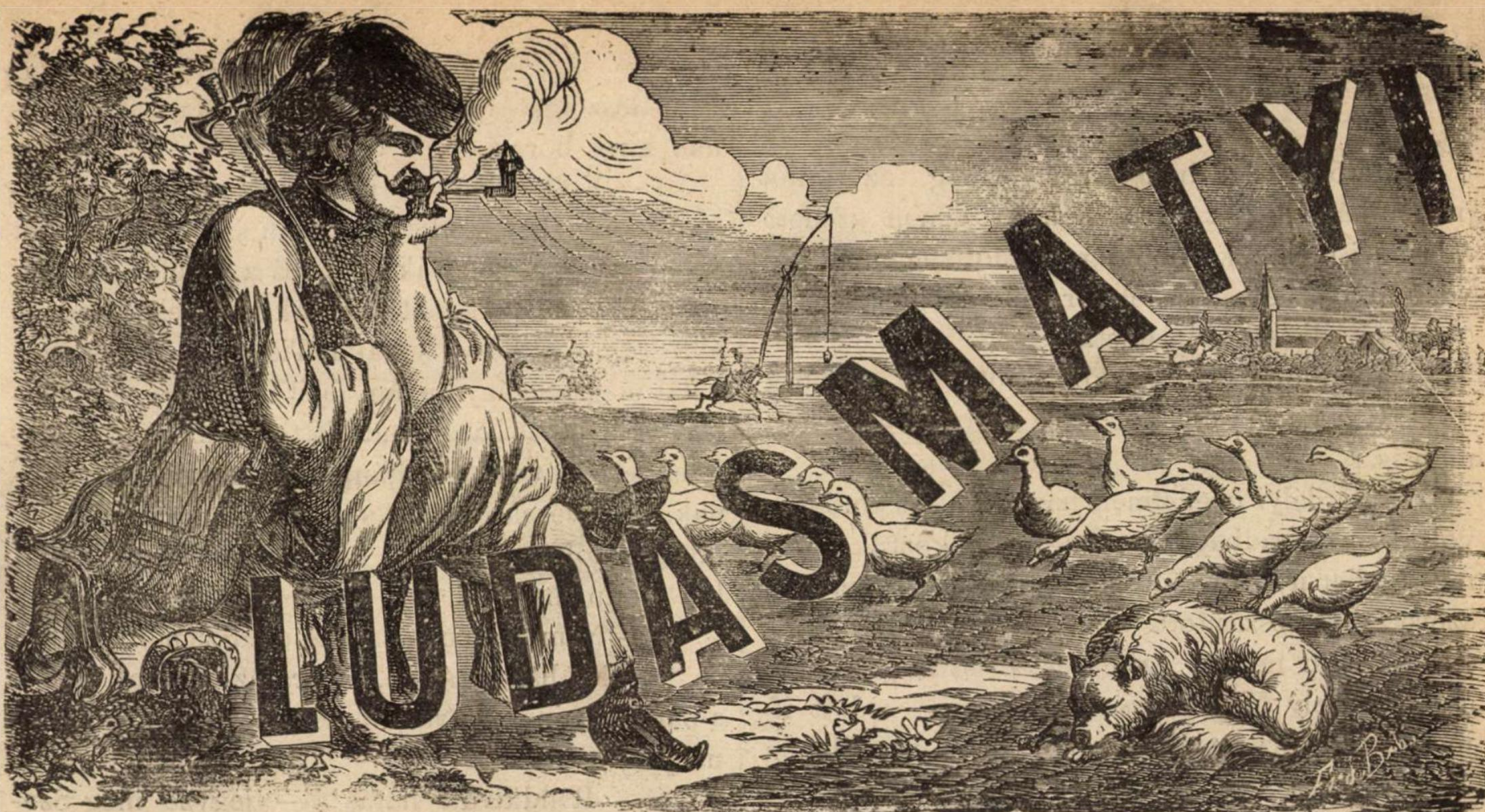

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, julius 14. 1872. 29 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpeldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Mire kell Kerkápolinak a 100 millió?

Kerkápoli pénzügyminiszter, miután Bernát Gazsi megtagadta a hitelt a magyar kormánytól, most a bécsi bankintézetekkel alkudozik 100 millió kölcsön végett.

Ezen 100 millió kölcsönt micsoda hasznos beruházásokra kellene forditani?

1. Az 1848—49-ki rokkant honvédek menházához 100 hold vásárlására, részben üdülő kertnek, részben mintagazdaság berendezésére, hogy az erkölcsi elismerésben nem részesült haza bénáinak élete kellemesbé tétessék.

2. A jelenlegi 80 rokkantra számitott menháznak annyira kibővitésére, hogy abban 2000 rokkant találjon nyugalmas életet.

3. Minden volt honvédnek személykülönbség nélküli nyugdijaztatására.

4. A Ludoviceumnak azonnali berendezésére.

5. A gellérthegyi citadella eltávolitására, s helyébe egy országos csillagda tanintézet felállitására.

6. A Henci-szobrának a Szt. Györgytérről való eltávolitása, s a budavári falak lerombolására.

7. Végre a Pesten épitendő népszinház felépitése; aggott müvészek s azoknak árváik méltányos nyugdijazása, nevelés és népoktatás fejlesztésére.

Azonban biztos forrásból meritett hirek folytán a kormány következőkre szándékozik forditani:

1. Azon bevándorlott Vanderburschok és hivatalnokok, — kik a képviselőválasztásoknál a kormánypártra szavaztak — részére rendkeresztek fognak veretni, s éltük fogytáig jelenlegi fizetésük háromszoros összegével nyugdijaztatnak.

2. Áfrika Zahara pusztájáról port fog hozatni, hogy azt szórja a megcsalt nemzet szemébe.

3. A muszkavezetőknek nyugdijaik megkétszereztetnek.

4. Görgeinek Világoson egy országos emlék állittatik fel.

5. Borsszemtelen Jankó, Hírmondó, Reform és Mátyás Deák subventionalására.

6. Jobboldali korteseknek érdemleges dijazása. Bor, pálinka, zászlók és szavazati jegyek vásárlására.

7. A Deák-párti összeiró és központi bizottságoknak a választások körüli részrehajlatlan eljárásaikért diszoklevelek állittatnak ki.

Történéti adomák.

Midőn 1848-ban Erdélyország az uniót proklamálta, Pest városából, a szemen szedett márciusi ifjuság köréből egy küldöttség ment, üdvözölni részben az erdélyi rendeket, részben az ott lévő lelkes közönséget.

A küldöttség tagjai között ott volt a többek közt Cseresnyés Károly és Lisznyai Kálmán is.

Az erdélyi fejedelmek nagyon hires emberek voltak, s tagadhatatlan, hogy volt köztük érdemes ember is, a kit a közönség kiváló tisztelet és szeretetben részesitett.

Hanem mi volt az a szeretet és ragaszkodás ahoz, a mely Magyarország e szemen szedett ifjusága iránt az erdélyiek részéről, a társadalom minden rétegében nyilatkozott?

Az volt a szerencsés, a ki közülök csak egyet is, egy pár barátságos szóra elfoghatott.

Gróf Teleki S.... is megcsipte Cseresnyés Károlyt és Lisznyai Kálmánt, — és hajtatott velük a szőllőhegyre, hol amugy székely góbésan mindnyájan jól beszedének a bornak nedvéből.

Aztán midőn a pinceszeren a mulatság véget ért, — maga a gróf fogta kezeibe a gyeplüt, s nem volt az a lokomotiv, a mely oly sebesen haladt volna a fütő kezelése alatt, mint az a négy sárkány, a mely a kedélyes grófnak komandója alatt állott.

Hanem e nagy és sebes haladásban egyszer csak neki hajt a gróf egy ház sarkának, — s a hintó csak ugy ropogott, ugy ment széjjel a nagy csattanás miatt.

Maguk a vendégek is kiborultak a kocsiból e meglepő aktus alatt.

Hanem nem érvén őket semi nagyobb baj, egyszerre talpra ugrottak, s Lisznyai egész egy kedvüséggel, mintha semmise történt volna, azt mondja Cseresnyés Károlynak:

— Pajtás! ég a szivarod? — gyujtsunk rá.

~~~~~~~~

Szemere Bertalan, midőn egykor még ifjuságának virágában Németországban utazott, meglátogatta utjában többek közt a hires német költőt, Tiedgét is.

Beszélgetés közben előhozták Magyarországnak hires borait.

— Volt nekem — mondá Szemerének Tiedge — egy beteg, de azért igen szeretett anyám. Az orvosok kimondták már reá a halálos itéletet, s legfölebb 2—3 napot jósoltak életének. Mindent áldoztam volna, — sóhajtá Tiedge — hogy az a halál még szegény anyám fejétől messze elhuzódjék. Volt tehát három butella tokaji borom. Kisérletet tettem vele, s felajánlottam szegény anyámnak. Ő sziveser fogadta s naponként használta is. Mit gondol barátom — kérdé Szemerétől — mi lőn eredménye?

— Nem tudom — válaszolá Szemere.

— No hát barátom, dacára az orvosok itélete s baljóslatainak, anyám életét még három hónapig huztam el.

— Rendkivüli hatás! — jegyzé meg Szemere.

— Igen barátom! — sohajta a német költő — s a hol ily jeles borok teremnek, milyennek kell ott lenni az emberi észnek!?...

~~~~~~~~

Az utolsó szónoklat.

Az ötvenes években történt a fejedelemi körut alkalmával, hogy Nyitravármegyét is meg látogatta a császár. Egyik diadalkapunál bizonyos Vitkóczy, régi megyei táblabirónak kelletett volna üdvözlő szónoklottal fogadni a fejedelmet.

A szónok el is kezdé nagy páthoszszal: „Császári királyi apostoli felség! kegyelmes urunk!“ Itt azonban szónoki tehetsége megtagadta a szolgálatot, s a pompásan készült beszédből egy szó se m jutott eszébe.

Ujra kezdé tehát „Császári kir. apostoli felség! kegyelmes urunk“!

De bizony nem tudott a szónok ennél tovább menni ismét.

Harmadszor is elkezdi: Császári kir. felség, kegyelmes urunk! de már ekkor csak ugy gyöngyözött a veritéktől Vitkóczy uram homloka. A felség látva a szónok zavarát mondá.

Én már tudom, hogy ki vagyok, de há t ön kicsoda?

„Én... E..én, — hebegé a szónok — tekintetes Vitkóczy Pál vagyok kerematóssággal“.

A fejedelem erre meghajtva magát, otthagyá tekintetes Vitkóczy uramat a faképnél.

Vitkóczi urnak e volt az utolsó üdvözlő szónoklata

Párbeszédek.

Földes ur. János, hogy van az, hogy a kend tehene kövérebb mint az enyim?

János csősz. Nem tudom nagyságos uram!

Földes ur. De tudni kell kendnek, bizonyosan a tilos herésben legelteti kend! hát külön tartást adják én a kend tehenének vagy mi?

János csősz. Nagyságos uram! az én tehenem csak ott eszik a hol a másé, de valamint a nagyságos asszony soványabb mint a nagyságos ur, ugy lehet épen a nagyságos ur tehene is soványabb mint az enyim, ámbár mind egy koszton vannak.

Tiszteletes. No hát megjött István gazda Debreczenből.

István gazda. Meg istenhálá tiszteletes uram egészségben.

Tiszteletes. Hát aztán volt e kigyelmed a kollégyiumban?

István g. De voltam ám, hanem ugyan mi az isten csudája az tiszteletes uram! én ezelőtt 40 esztendővel legény koromban fordultam meg abban a kollegyiumban, mikor még a boldogult tiszteletes urat papnak kihoztuk ide s már hálá istennek hála elmultam 60 esztendős és azok a diákok akkor is oly fiatalok voltak, mint most?

Tisztele s. Jaj Istvan gazda! lássa a diákok nem öregszenek ám ugy meg mint mi.

Vidéki. Jaj, kedves uram bátyám, de rég nem láttam, mi ujság Pesten?

Pesti. Semmi különös uram-öcsém, csakhogy meghazudtolta Buda-Pest azon régi közmondást, hogy egyszer volt Buda-Pesten kutyavásár: volt biz itt a mult hónapban is.

Vidéki. Nálunk is akart lenni, de bizony mi az egész falkát szétrobbantottuk.

Furcsa végrendelet.

Közelebb Debreczenben egy civa halt meg, kinek végrendeletében ily pontok is foglaltattak:

1. Ő felsége ausztriai császár és magyar király I-ső Ferencz Jósefnek hagyományozok 5. osztrák forintot.

2. Ides anyámnak a vatás szoknyámat hagyom.

3. Kati testvéremnek, majd ha asszony lesz, hagyom a bársony főkötőmet.

Sziporkák.

Egy hivatalnok nőül vette egy gazdag marhakereskedő leányát, ki a mellett hogy természeti szépségekben nem igen bővölködött, még hozzá annyira darabos és buta volt, hogy miveltebb társas körökbe be nem viheté pirulás nélkül.

Azonban nyelvecskéjét minduntalan pattogtatá a menyecske s a férj örvendett, ha hivatalos órái elszóllíták a házsártós asszony köréből.

Midőn aztán ezt egyik testi lelki barátjának elpanaszolá, válaszolá a barát:

Szja barátom! mikor házasodni akartál, megmondtam ugye, hogy nevelését nézd annak, kit nőül veszesz."

— Hisz épen az a baj barátom, hogy a te tanácsodat követtem és a leánynak nevelését (értem a nevelés alatt a pénzét) néztem.

A pesti publikum arról panaszkodik, hogy az „Entreprise des pompes funebres" vágtatva liferálja ki a halottakat a temetőbe.

Az illető temetési egylet azonban azzal védi ezen eljárását, hogy hát hiszen igy annál hamarább jut az idvezült a menyországba.

Éhes disznó makkal, Tisza miniszter pedig képviselőséggel álmodik.

Pauler miniszter folyamodott Bécsbe, hogy a Henciszobrot vigyék el Budáról, mert ő azon helyre, mikorra a Németországból kiüzött jezsuiták ide érkeznek, Loyola szt. Ignác szobrát szeretné felállitani az ország költségén.

Ugyan uram bátyám! — szólitá meg nagy bátyját a fővárosból haza került uracs — mért nem rakat kisebb gombokat zrinyijére, hisz azon ökölnyi ezüst gombok kimentek már a divatból.

Divatellenesebbek a nagy fülek öcsém — válaszolt az öreg, még is hányan hordjátok.

Mond meg csak barátom! szólitá meg cimborái egyikét egy divaturacs, miért nem akar engemet az a Fellegvári contesse szeretni?

Hát alkalmasint azért, hogy nem akar a szobaleányával egy kategóriában lenni, — válaszolá a barát.

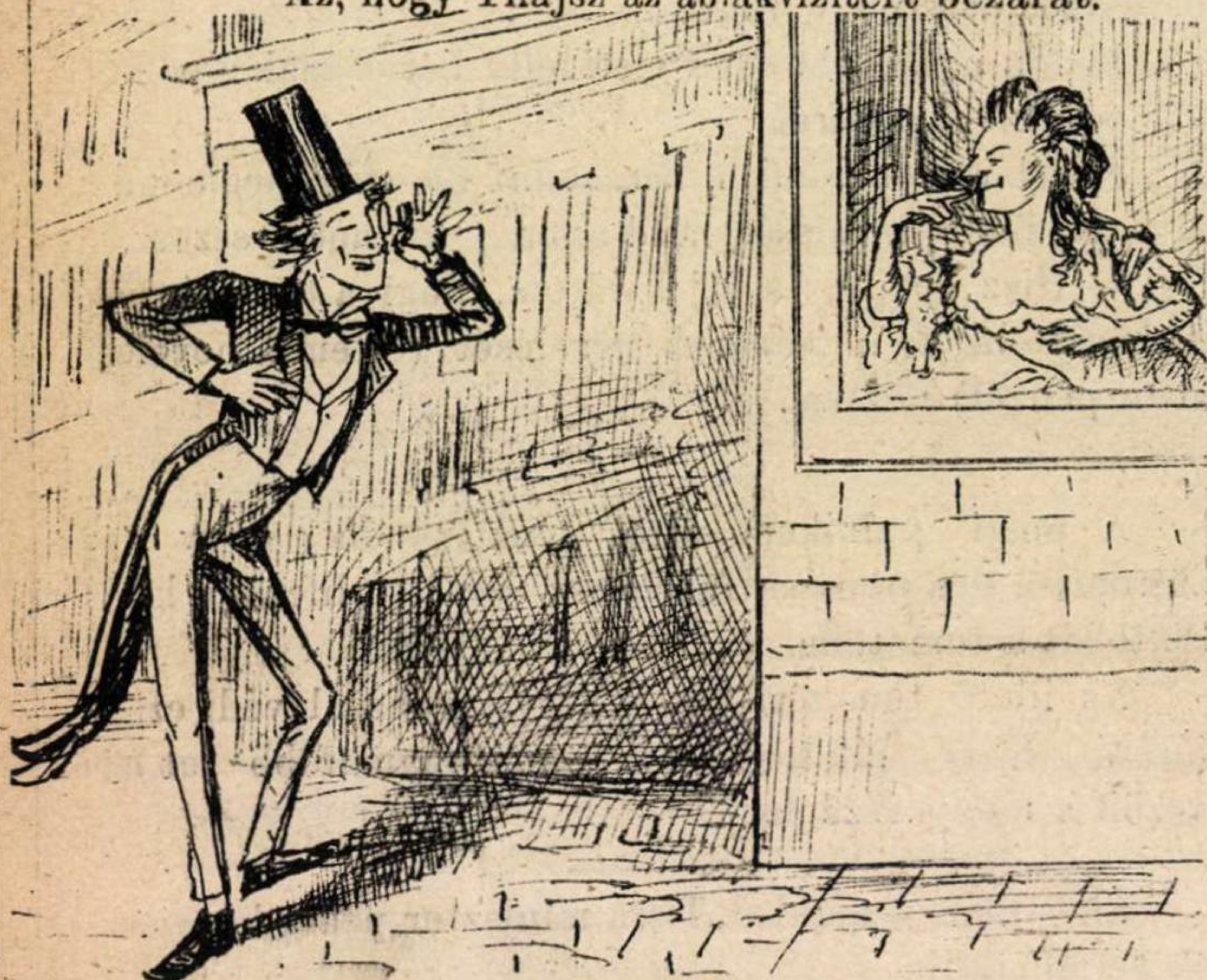
Mi van eladó? szóla be egy aggszüzhöz a házaló zsidó.

A nénike azonban rosz kedvében lévén, gorombán utasitá el a házalót, hogy ne kiabáljon,

Ej nü! — visszafordul a zsidó, — tholán tán azért haragszik, hogy moga is régthül fogva eladó már és a zsidónak sem khüll.

Romeo és J

1. Szerelmes leányok! szerelmes legények!
Furcsa história, a mit elregélek.
És a nagy tanuság, a mi ebből árad . .
Az, hogy Thajsz az ablakvizitért bezárat.

2. Romeo urfi a Damjanich utcában
Egy delnőt cvikkerez egy ház ablakában,
Julia nagysámat, ki mult farsang óta
Szivének nyugalmát végkép elrabolta.

3. Szép nyári éjelen kinyilik az ablak,
Romeo urfi meg szépen oda ballag.
„Julia! csillagom“ . . „Romeo! lovagom!“
Elhal a szó, és csók . . cuppan az ajakon.

4. Vén kopasz patyikus, a papácska pedig
A kert kapu háta megett leselkedik.
Dühös, hogy leánya randevukat csinál —
Mig ő haj(nö)vesztő pomádét fábrikál.

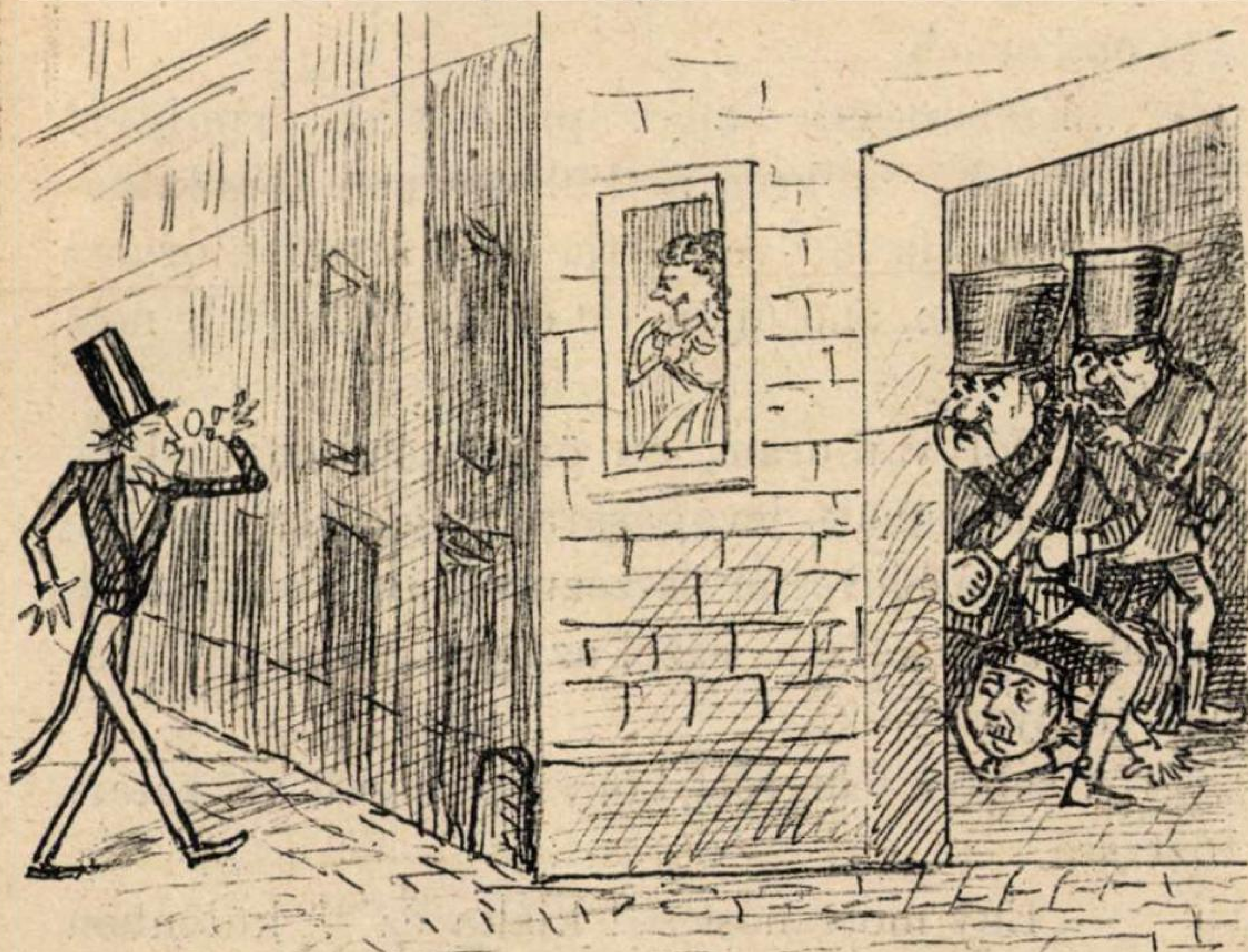
5. Drabantokat hozat tehát másnap estve
És Romeo ellen felállitja lesbe . . .
De a dandi helyett nem soká egy árva
Potrohos spiszburger lőn learedálva.

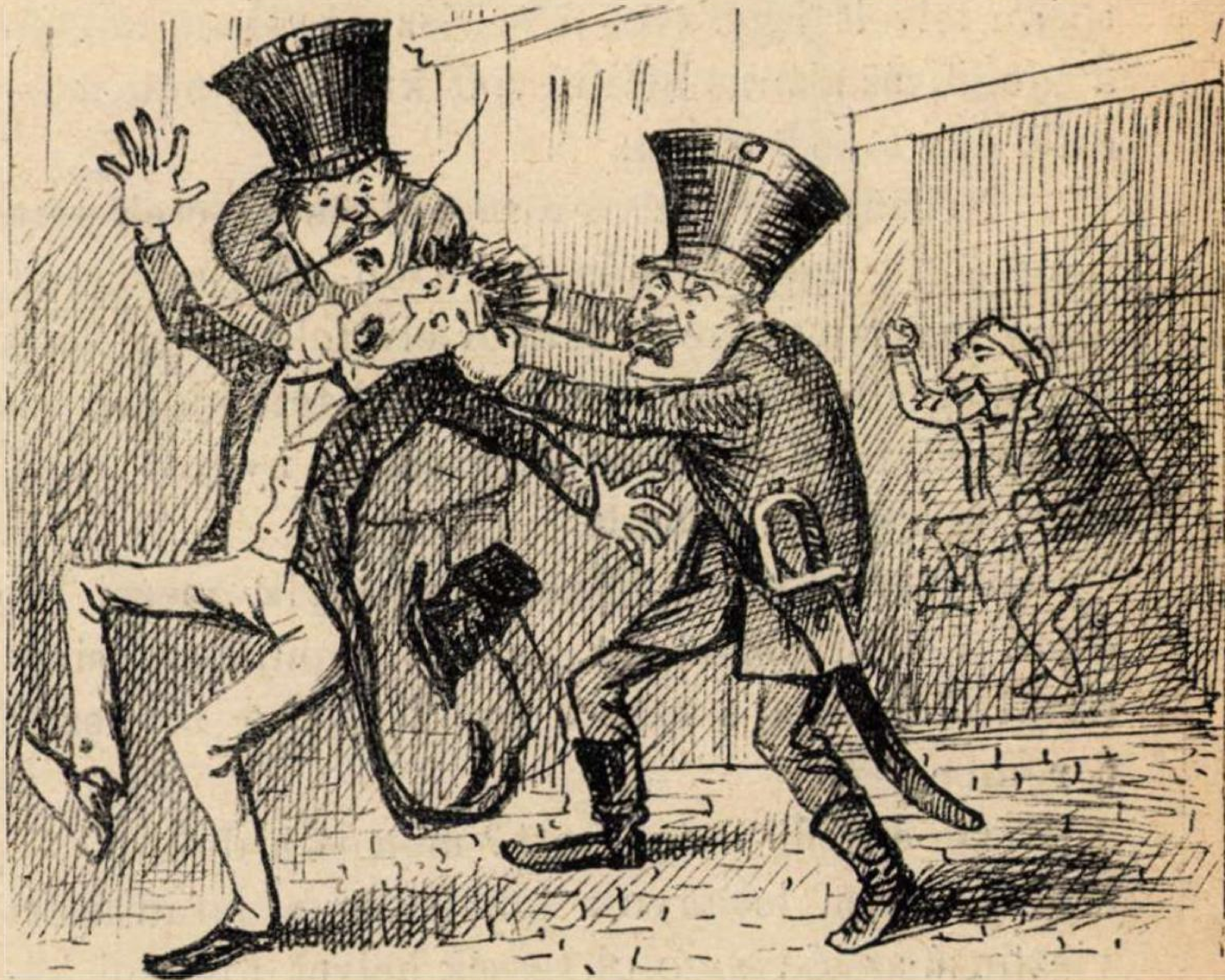
6 A megcsipett burger állitja szent hitre,
Hogy ő régen nem jár ily ablakvizitre . .
Kopasz patyikus is hát bocsánatot kér
És boszusan megy el Potrohosi burgér.

lia Pesten.

7. Patyikus és drabant erre nagyot fujnak
Kapu háta mögé ismét visszabujnak . .
Ha Romeo urfi a lépen ragadna:
Kopasz patyikus egy font pomádét adna.

9. A dandi még alig csinált egy pukedlit,
Nem hogy kaphatott vón egy édes puszedlit,
Már a fogdmeg hősök reája rohannak . .
Kit ezek megcsipnek, bezzeg oszt jaj annak.

8. Itt jő a szivrabló . . ah itt jő a dőre!
Vigyázz drabant! vigyázz, és ugorj előre.
Lelkemre, ha mostan fülön csipitek őt:
Kaptok két skatula pompás bajuszpedrőt.

10. Nem mentheté szegény Romeo az irhát —
Lefülelték, miként egy ártatlan birkát,
Kopasz patyikárus pedig a kapunál
Örömében tapsol, örömében ugrál.

11. Fogva van Romeó
Fogva a szivrabló,
És kopasz patyikus
Parancsolja: „alló!“
Kisérjétek be a
Lumpot a kóterbe,
Szemeit lányomra,
Emelni hogy merte?“

12. És Julia nagysám
Sirva-riva nézi . .
Hogyan kisérik be
Thajsznak hős vitézi
Szivének szerelmét,
Lelke imádottját,
Csirkefogók közé
A hüvösre dobják.

13. Szerelmes Romeók! harisnya lovagok!
Patyikus lányának ne udvaroljatok,
Ne tegyetek soha, ne ablak vizitet
Mert azért Thajsz uram a dutyiba vitet.

Angolos bolondság.

T. francia sebész hires mütéteiről volt ismeretes nem csak Franciaországban, hanem Angolországban is. Egy napon egy levelet kapott, hogy minden vágó műtéti eszközeivel menjen egy bizonyos helyre. Hogy mikorra és hova várják, pontosan felvolt jegyezve. A sebész azonban, miután a meghivás aláirás nélkül volt kiállitva, nem mozdult egy tapodtat sem.

Nehány nap mulva a meghivás ismételtetett, még pedig igen sürgősen s azon megjegyzéssel, hogy másnap reggel 9 órakor elvitelére egy kocsi fog meg állani háza előtt. Az emlitett időben valósággal meg is jelent egy csinos nyitott kocsi, melybe a sebész beleült.

A párizsi uthoz közelfekvő egyik mezei lak előtt a kocsi megállván, a ház kapujában csinos fiatal férfi várta, s vezeté egy fényesen rendezett t.rembe.

Ön engem meghivott? mondá a doktor.

— Igen levagyok kötelezve a fáradságért viszonzá az ifju angolul, tessék helyet foglalni, készen vár a thea, vagy kávé, csokoládé tetszik tán az operatio előtt? — kérdé a fiatal angolul.

„Mutassa meg ön elöször a beteget, megakarom vizsgálni szükséges e az amputálás?

— Igenis szükséges — tessék leülni. Nézze ön, ebben az erszényben van 100 font sterling aranyban, ha szerencsésen elvégzi a mütétet, többre is tarthat számot. Ha pedig kivánságomat ön nem teljesitené, ime itt egy töltött revolver, ön hatalmamban, s isten engem ugy segéljen keresztül lövöm.

— „Én ön pisztolyától mit se félek, de kivele, hadd halljam mi a kivánsága?

— Vágja le ön jobbik lábszáramat, mondá az ifju.

„Szivesen, ha akarja akár a fejét is, mi baja lábszárának? hiszen a lépcsőn még ugy ugrált az előbb is mint egy kötéltánczos“ veté ellen a sebész; — semmi, nélküle akarok lenni! —

„Megbolondult ön, hát mit vétett ezen szép lábszár“.

Semmit, hanem levágja e ön vagy nem?

„Én önt nem ismerem, bizonyitsa be ön elöbb hogy ép s egészséges eszü.“

— Akarja e az ur kivánságomat teljesitni vagy nem? — kérdi az ifju, revolverét a sebésznek tartva.

„Igen, mihelyt ezen tagcsonkitásnak valami fontos okát hallani fogom.“

— Az igazat most nem mondhatom meg önnek, talán egy év mulva megtudandja ön, addig csak annyit mondok, tartson ön engem emberséges embernek.

„Emberséges ember pisztolylyal nem ijeszt orvosára. Én szükség nélkül önt nem csonkithatom meg. Ha kedve tartja egy ártatlan orvost meggyilkolni, ám lőjjön, de én az ön lábát le nem vágom.“

— Jól van uram, én önre nem fogok lőni, de lábszáramnak levágására mégis kényszeritni fogom. Ime e lövéssel összezuzom itt lábszáramat, önnek szemeláttára, ezzel az ifju a pisztolyt lábának irányzá.

A sebész felugrott hogy az ángolt visszatartóztassa.

— Egy motcanást se! kiálta ez — különben lövök. Akarja-e kinaimat ok nélkül nagyitani?

„Az ur bolond, legyen meg őrült akaratja, levágom tehát lábát, no üljön le.“

Az ángol, mielőtt a sebész a mütéthez fogott volna, pipára gyujtott és az egész műtét alatt dohányzott. A sebész mesterül végezte a vágást, ugy hogy a meglábatlanitott angol kevés idő mulva felgyógyult s famankójával határtalan örömmel vitorlázott Angliába.

Öt hó mulva a sebész egy levelet kap ezen tartalommal:

Uram, ön engem a legszerencsésebb halandóvá tőn. Tudja meg ön, én egy nőt szerettem, egy szépség remekét. Ez a nö is szeretett engem a tébolyodásig, és még sem akart nőmmé lenni. Sokáig nem nyomozhatám ki okát, mig végre testvére elárulá nekem a titkot. E nőnek volt egy természeti hibája, az hogy fél lába volt, ezen tökéletlenség miatt félt hitvesemmé lenni. Én hasonló akartam hozzá lenni, hogy enyém lehessen . . s ön megtevé azt. Köszönet önnek drága doktor ur! ön műtéte után mankómmal azonnal Londonba tértem, hol már akkorra azon hir szárnyalt, mit én terjesztettem el, hogy lóról leesés által lábam kitört s elvágatott. Kedvesem sokáig vi-

gasztalhatatlan volt, de feleségemmé lett és midőn egybekelésünk után felfedém a titkot, hogy micsoda áldozatot tevék birhatásáért, még határtalanabbul szeretett; volna bár tiz lábszárom elveszteni való, Emiliámért szivesen oda adnám mindannyit. Jöjjön ön Londonba, látogásson meg, ismerje meg nőmet s akor mondja még egyszer, hogy „bolond valék".

A sebész következőleg válaszolt e levélre:

Uram! becses ajándékát köszönöm, mert csekély fáradságomért nem tarthatom azt fizetésnek. Öszvekeléséhez a legszeretetreméltóbb hölgygyel sok szerencsét kivánok. Igaz, egy lábszár egy szép és erényes nőért sok, de még sem igen sok, különösen ha a cserénél nem csalattunk meg. Ádámnak a felesége egy oldalbordájába került csak, mig másoknak néha fejökbe is kerül. Mindamellett engedje meg ön, hogy előbbeni véleményemnél maradhassak. Jelen szempillanatban igaza van, mert a házasság tavaszának paradicsomában él. Vigyázzon ön, pár év mulva megbánja, hogy lábszárát a térden felül vétette el, ugy fogja találni, hogy a térden alól is el lehetett volna vágni. Három év mulva azt fogja ön találni, hogy elegendő lett volna csak a lábfejet levágni; négy év mulva, hogy a nagy lábujját, öt év után pedig már a kis lábujat is igen sok lett volna elvágni; hat év mulva, hogy elég lett volna a körmöt levágni. Én is ifjuságomban kedvesemért mindennap éltemet, azonban éltemben lábszáramat egyszersem adtam volna, mert amazt soha, utóbbit pedig mindennap megbántam volna, s ha odaadtam volna, még ma is ismételném magamnak: ember te bolond voltál. Ezennel maradok önnek köteles szolgája. J.."

Tiz év mulva e levél kelte után a francia forradalom idejében a doktornak Londonba kelletett futni, hogy életét a nyaktiló ellen biztositsa. Felkereste ángolát, kinek lábát ámputálta, kit egy nagy karos székben ülve, talált a kandalló mellett, ujságlapoktól körülvéve.

— Ah! édes barátom! — kiálta az angol, midőn a sebész nevét megmondá — hozta isten! ön kétség kivül azt jő látni, ha megérett e már igaza?

„Jövök mint szökevény — felele a doktor — s oltalmat keresek önnél."

— Önnek házamban kell laknia, mert ön valóban igen okos ember. Jöjjön, üljön mellém s vigasztaljon.

Neje jobban fogja önt vigasztalhatni mint én.

— Ah erről ne beszéljen ön. Falába miatt nem tánczolhat, azért a kártyának s rágalomnak adta magát, nincs mód vele megférni!

„Hogyan? hát valóban igazam lett volna akkor?" — Tökéletesen. Ostobaságot követtem el. Ha lábszáram most megvolna, körmömnek nyiradékát sem engedném el tőle egy aszonyért. Köztünk legyen mondva, bolond voltam. De vallomásomat tartsa titokban.

Bucsuszavak Bittó miniszterhez.

Mondják nehezen vett
Rá Andrássy téged,
Hogy betöltenéd az
Igazság-őr széket . .
A bársony karszékben
Nem sokáig ültél . .
Valami nagy becsben
Nem is részesültél.

Használtál, jótettél,
Leginkább azoknak,
Kiket beplántál ál
Hivatalnokoknak . . .
Magas kegyeidbe
Vetted Kovács Sárát,
Hanem ennek aztán
Megadtad az árát.

Mert az szállita le
A hintáról épen, —
Kicsücsültetett a
Veres székből szépen;
Jöttöd nem volt vajmi
Nagyon üdvösséges,
Elhidd, mented is nem
Épen tisztességes.

Legujabb pletykák.

Az ángol kormány annak a konstáblernek, a ki Bone György gentlemant Pesten a városházához karonfogva bevitte, ezen udvariasságáért egy „angol nyelvtan"-t küldött. Thaisz főkapitánynak pedig bizalmat szavazott, a mért egy angol allattvalót 18 órán keresztül ingyen kvártélylyal látott el a pinczében, és oly diszes társaságban, a csirkefogók közt.

—

Thaisz főkapitány gróf Károlyi Pistát a mért julius 13-án 9 és $^1/_4$ 10 óra között az üllői uton hangos füttyel ment 200 ft pénzbirságra, nem fizethetés esetében 40 napi száraz kenyéren és vizen töltendő fogságra itélte.

—

Apponyi Gyuri és fia Berti, mielött Rómába mennének a pápa lábcsókolására, előbb megfogják látogatni a pozsonyi katholikus kaszinót . . . Viola társaságában.

Kovács Saroltát, ki Bittót meglopta, elitélték két évre. — Bittó e feletti bánatában megfogadta, hogy többé Sarolta nevü gazdasszonya nem kell neki; azt azonban nem, hogy Panni, Trézsi, Julis és Örzséket nem fog Ninává, Terézzé, Juliává és Elizzé tenni, mint a hogy Kovács Sáriból Saroltát csinált.

Zsiga pósta.

Mojsele Borach orthodox izraelitónak azt izeni Icig szomszéda Matyi demokrata zsidója, hogy a mostani levele csak tréfli, ha majd kósert fog küldeni azt kidrukkoltatja.

Kortesnek: Sero post festa cantare.

Anti Deáknak „a magyarok bölcse" czimü parodia ezuttal nem válik be. Próbáljunk másokat. Valamely humorisztikus képnek a rajza nem szükséges, elegendő annak részletes leirása.

„Szamártövisek". Becsületes hazafit szurnak. „Mátyás Deák"-ba vagy „Borszem Jankó"-ba vele.

Mr. de Boulangernek „Terézváros választóihoz" czimü verse komolyabb szinezetü. Nem a Matyiba való.

Előfizetési felhivás.

A nyomdai költség és papir-árnak több mint 40 százalékkali felszökkenése folytán, kénytelenittetve vagyok a „Népszava" előfizetési árát az eddigi 4 forintról 6 forintra emelni.

A „**Nép szava**" minden más politikai hetilapok között a legrégibb. Valódi **48**-as ellenzéki néplap. Szilárd, elvkövetkezetes volt eddig, a leend ezután is. Bővebb ajánlgatásra nem szorult. Kinek megérte a 4 frtot, megéri annak a 6 forintot is.

Folyó évi julius hótól kezdve tehát:

A „Nép szava" előfizetési ára:

egy évre	6 frt.
félévre	3 frt.
negyedévre	1 frt 50 kr.

Ennek következtében kérem azon igen tisztelt magán egyéneket, és olvasó testületeket, kik jelen árfelemelés tudomása előtt a f. évi julius—septemberi negyedre vagy julius—decemberi félévre a régi taksa szerint tették megrendeléseiket, sziveskedjenek az előfizetést utána pótolni a jelzett összeg erejéig, különben csak a beküldött összeg lejártáig fogják venni lapjaimat.

Az előfizetés legcélszerübben eszközölhető **postai utalványon,** melynek bérmentesitése 10 frt összegig csak **öt** krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszavá"-nak és a „Ludas Matyi"-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetem a nagyérdemü közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ez által is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg.

Külön előfizetési iveket ezuttal nem küldök szét. A tisztelt gyüjtők e nélkül is eszközölhetik a gyüjtést két oly régismert lapra, mint a „**Népszava**" vagy „**Ludas Matyi**".

Gyüjtőknek **öt** előfizető után tiszteletpéldánynyal szolgálok.

Az előfizetési pénzek (postai utalványokon vagy levelekben) küldendők a kiadóhivatalba.

Pest, Városháztér 6. szám alá.

Mészáros Károly,
szerkesztő és kiadó laptulajdonos.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.